

обърналъ прѣдпазливо и видѣлъ змията, тъкмо когато тя пълзѣла подъ хроста право къмъ млѣкото.

Тоя пжтъ млѣкото не било много, за да я опои, защото, когато Матуренъ се върналъ, слѣдъ часъ или два, змията я нѣмало тамъ.

На слѣдния день Матуренъ, минавайки пакъ, поразгледалъ наоколо, дали змията не е нѣйдѣ тамъ наблизо, и открилъ една малка плоска глава, и двѣ лъщиви очи, които го наблюдавали задъ единъ хростъ. Той я повикалъ съ първото име, което му дошло на умъ тогава, — матуринъ, женското име отъ неговото собствено име; змията като че чула това. Тогава той излѣлъ малко млѣко и повикалъ наново. Змията, сѣкашъ пакъ разбрала това, и се приближила около единъ аршинъ поблизо и сетнѣ се спрѣла въ недоумѣние.

Момъкътъ не искалъ да я плаши, та се отдалечилъ малко, но сѣ можелъ да вижда своята приятелка, която веднага се заловила на работа съ млѣкото, което той излѣлъ. Матуренънесе приближилъ къмъ нея, но извикалъ тихичко: „Матуринъ! Матуринъ!“ ... При всѣко повикване змията издигала глава и го погледвала.

Отъ тоя день той всѣки пжтъ, минавайки край това мѣсто, извикалъ Матуринъ, и сѣки пжтъ змията се появявала бърже, като отговоръ на неговото повикване, докато станала съвсѣмъ питомна и познавала не само звука на Матуриновия гласъ, но и стѣпките му.

Тая дружба на тая рѣдка двойка траяла цѣла година. И прѣзъ цѣлата година, всѣки день, Матуренъ изливалъ по една чаша млѣко за Матуринъ, и всѣки день Матуринъ го очак-

вала, стояща исправена на своята опашка, когато той се приближавалъ до нея, и почвала да ближе ржката му съ своето остро язиче.

Но настаналъ най-сетнѣ оня день, когато момъкътъ трѣбало да отиде да служи войникъ и трѣбало да напусне родното си село, за да отиде въ полка, дѣто билъ зачисленъ.

Той се простилъ любезно съ своята малка приятелка, която порастнала почти съ цѣла стѣпка прѣзъ послѣднитѣ нѣколко мѣсеци, и сега била почти толкова голѣма, колкото самия Матуренъ, когато се исправяла цѣла. Тя разбрала много добръ, че дълго врѣме не ще го види, и обсипала Матурена съ милувки, обвиняйки се около краката и ржцѣтъ му и търкайки главата си по тѣлото му. Слѣдъ туй тя пропълзѣла съ него една часть отъ пжтя и изчезнала едва тогава въ гѣсталака, когато чула звънцитѣ на пощенската кола.

Матуренъ билъ на служба седемъ години, отъ 1793 до 1800 — и прѣживѣлъ, разбира се, много прѣзъ тоза врѣме — и едва слѣдъ мира въ Люневилъ, билъ свободенъ да се върне у дома си, облеченъ като ефрейторъ.

Най-първо той посѣтилъ майка си; слѣдъ това сестритѣ си, роднинитѣ и приятелитѣ си. Подиръ туй той си наумилъ за змията. Дали тя ще си спомни за него, слѣдъ седмъ години отсъствие? — мислѣлъ си той, и билъ много любопитенъ да види отново своята стара другарка. Единъ день Матуренъ облѣкълъ своитѣ стари млѣкарски дрѣхи, за да може Матурина по-лесно да го познае, и отишълъ право къмъ мѣстото, кждѣто обикновено ставали тѣхнитѣ срѣщи. „Матуринъ! Матуринъ!“ извикалъ той.

Въ сѣщия мигъ листата зашумолили силно и една змия, дълга десетъ стѣпки, съ блестящи очи, пропълзѣла, кършейки тѣлото си, съ удивителна бързина, и се хвърлила съ единъ скокъ върху Матурена, като се увила яко около шията му. Той се опиталъ да се освободи отъ притискането, което го заплашвало да го удуши, но не можелъ да отдрѣпне яко стегнатитѣ прѣстени; тогава той се опиталъ да вика на помощъ, но гласътъ му занемѣлъ въ гърлото, и махайки отчаяно съ ржцѣ въ въздуха, Матуренъ се търколилъ мъртавъ на камънитѣ, удушенъ отъ своята другарка.

По Андрей Лангъ Г. П.